

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΜΑΓΟΥ

Υ π ὀ

ΑΝΔΡΕΟΥ ΔΩΡΗ

Συνέχεια ἴδε σελ. 195

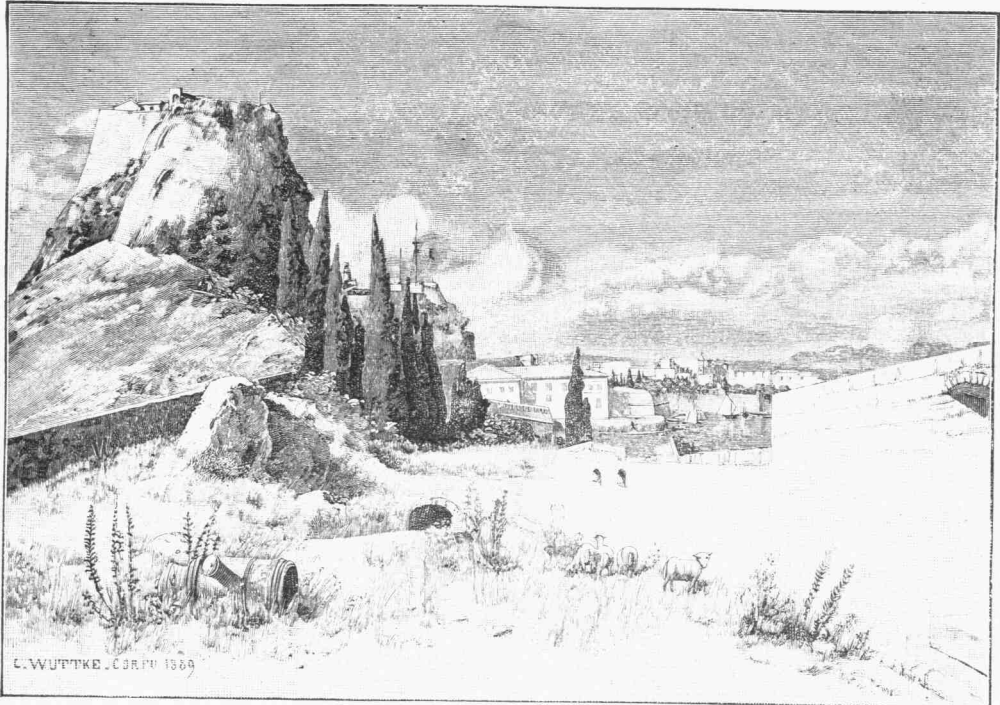
— Εἶμαι βέβαιος... Μοῦ εἶπεν ὅτι οἱ Φράγκοι μόνοι εἶνε ἱκανοὶ νὰ διαπράξωσι τοιαύτας ἱεροσυλίας.

— Ἀφοῦ τόσον ἀγαπᾷς αὐτοὺς τοὺς θησαυροὺς, εἶπεν ὁ Μαυρίκιος μετὰ περιφρονητικοῦ μει-

— Ἔλα, ἀδελφὴ μου, ἀνέκραξεν ὁ Μαυρίκιος ἀγανακτῶν· δὲν πρέπει νὰ μείνης περισσότερο ἐπὶ παρουσίᾳ αὐτοῦ τοῦ μανιώδους...

Καὶ παρασύρων τὴν Αἰκατερίνην ἐξῆλθεν.

Ὁ Γαργαρίδης, ὅστις ἠσχολεῖτο κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν νὰ καταβροχθίξῃ τὰ τελευταῖα λείψανα τοῦ ποιγκιπικοῦ γεύματος, ἀνέκτησε πάρονα τὸ αἶσθημα τῆς ἀξιοπροσέχεις μετὰ τὸ κεραινοβόλον βλέμμα, ὑπερ ἐξηκόντισεν ἐπ' αὐτοῦ ὁ κύριός του· ἀφῆκε μετὰ σπουδῆς τὴν θέσιν του ἀπομάσσων τὰ δάκτυλα. Τότε οἱ δύο νέοι ἐπέστρε-

Η ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ ΚΑΙ Η ΠΟΛΙΣ ΤΗΣ ΚΕΡΚΥΡΑΣ ΑΠΟ ΥΨΗΛΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

διάματος, διατί δὲν ἐνεργεῖς ἀνασκαφὰς ὅπως τοὺς ἀνακαλύψῃς; Ἡ Περσία ἀφίνει νὰ φθείρωνται βραδέως τὰ θαυμαστά ταῦτα ἔργα τῆς τέχνης τεθαμμένα ἐντὸς κόνεως ἀσεβεστέρως καὶ αὐτῶν τῶν ἀνασκαφῶν μας... Ἀναγνωρίζεις λοιπὸν ὅτι εἶνε ἀναξίᾳ νὰ τὰ κατέχη!

Ὁ διοικητὴς ἐφρόναζε.

— Φύγε μακρὰν ἀπὸ τὰ ῥάτια μου, γόνε ἀσεβοῦς φυλῆς! ἀνέκραξε μετὰ σφοδρότητος... Φύγε! ἐπίστρεψε εἰς τὸ στρατόπεδόν σου!... καὶ ἐνθυμῶ τοῦτο: ὅτι οὐδέποτε, οὐδέποτε θὰ ἐπιτρέψω νὰ ἐπαναληφθῶσιν αἱ ἀνασκαφαί σου. Εἶνε ἰδικὰ μας τὰ μνημεῖα καὶ θὰ τὰ διατηρήσωμεν.

— Καὶ ἐγὼ σὲ εἰδοποιῶ, ὅτι θὰ κατορθώσω τὸν σκοπὸν μου, διοικητά!

— Ἐνθυμήσου, εἶπε μὲ ὀξεῖαν φωνὴν ὁ Ἄβδουλ· Ἄξιμ μανιώδης, ὅτι ἂν εἶς μόνος ἄνθρωπος ἐργασθῇ διὰ λογαριασμόν σου, θὰ διατάξω νὰ διαμελισθῇ ἐνώπιόν σου!... Ὡ...

ψαν εἰς τὸ στρατόπεδόν των, ἀφοῦ συνήθροισαν τὴν συνοδίαν των.

Ἦτο πλέον ἀναμφίβολον ἐκ τῶν λόγων αὐτῶν τοῦ διοικητοῦ, ὅτι ὁ καθηγητὴς Χασελφράτζ ἐνείχετο εἰς ὅλην ταύτην τὴν ὑπόθεσιν. Διὸ ὁ Μαυρίκιος ἔτι μᾶλλον ἐρεθιζόμενος ἦτο ὑπὲρ ποτε ἀποφασισμένος νὰ ματαιώσῃ τὰ σχέδια τοῦ δολίου Γερμανοῦ.

Κεφάλαιον ΙΒ'

Τὸ ὑπόγειον ταξίδιον

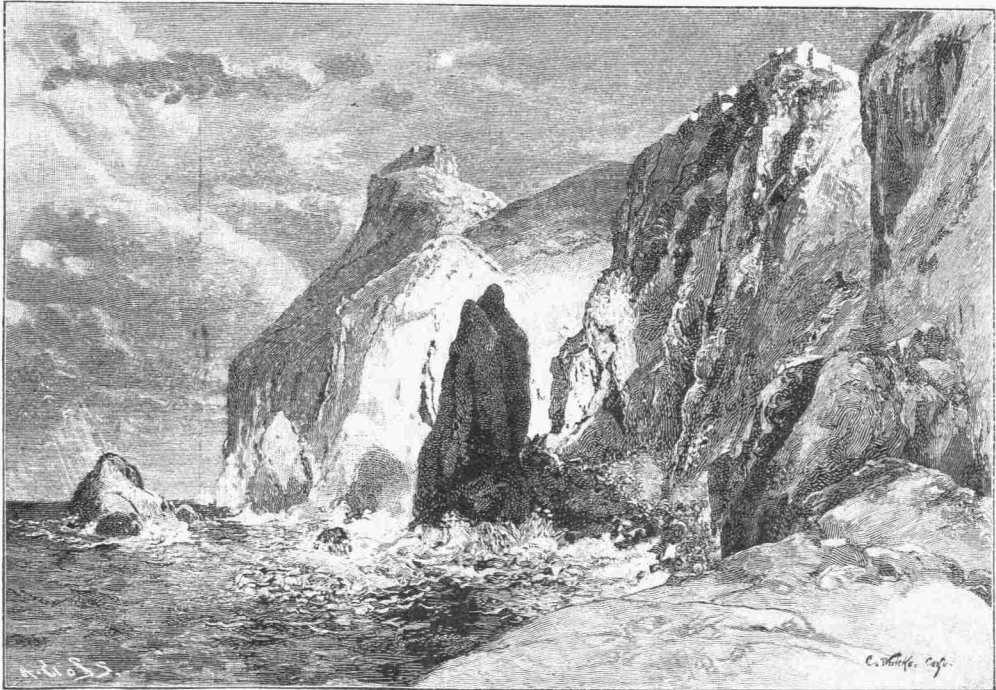
Τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἐσπέραν ὁ Μαυρίκιος καὶ ὁ μάγος συνητηθήσαν πάλιν παρὰ τὸ Γκοῦλ· Ἐκ ὁμοῦ μετὰ εἴκοσι περίπου ἐργατῶν Γουέβρων, οἵτινες εἶχον φθάσει ἀνὰ εἰς ἀθροίμως διολισθαίνοντες ὡς σκιὰ ἐν τῇ ζοφερᾷ πεδιάδι. Ἡ Αἰκατερίνη καὶ ἡ Λεϊλά εὗρίσκοντο ἐν ἀσφαλείᾳ εἰς τὸ βάθος τοῦ σπηλαίου, φιλασσομένοι ὑπὸ τοῦ λευκοῦ πάνθηρος. Ὁ μικρὸς Χασάν εἶχεν ἐντολὴν νὰ ἐπαγρουπῇ παρὰ τὰ χεῖλη τοῦ φρέα-

τος, καὶ ἂν ἤθελε πλησιάσει ἀδιάκριτός τις, ὄφειλε διὰ συριγμοῦ νὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς ἐργάτας. Ἦτο πρὸς τούτοις ἐντεταλμένος νὰ δώσῃ τὸ σύνθημα διὰ τὴν πύσιν τῶν ἐργασιῶν μίαν ὥραν πρὸ τῆς ἡμέρας. Καθεὶς τότε ἀνερχόμενος θὰ ἐπέστρεφεν εἰς τὴν κατοικίαν του πρὶν ἢ ἡ ἀπουσία του ἦτολε περὶληφθῆ.

Κατὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου τὸ φρέακ ἦτο κεκλεισμένον καὶ οἱ θάμνοι ἐκάλυπτον τὴν πλάκα. Ὁ Μκυρίκιος καὶ ἡ ἀδελφή του εἶχον ἤδη ἐκπυλῆσαι εἰς τὸ στρατόπεδον καὶ οὐδεὶς ὑπόπτειε

ἀνεβίβαζον τὰ χόματα ἐπάνω καὶ τὰ ἔρριπτον μακρὰν τοῦ φρέατος.

Κατὰ τὴν ἐβδόμην ἡμέραν ἡ διάτρησις εἶχε φθάσει μέχρις ἐπτακοσίων πήχεων ἐπακριβῶς μετρηθέντων παρὰ τοῦ μάγου. Ὁ διάδρομος εἶχε πλάτος πέντε ποδῶν καὶ ὕψος ἑννέα, ὥστε νὰ μὴ ἐμποδίζηται ἡ διὰ τῆς σκαπάνης ἐργασία. Κατὰ τὰς ὁδηγίας τοῦ Γκουσά-Νισίν κατεσκευάσθη εἰς τὸ ἄκρον τοῦ διαδρόμου τούτου θάλαμον εὐρυχωρότερον. Εἶτα μεταβάλλοντες διεύθυνσιν οἱ ἐργάται ἐστράφησαν πρὸς δυσμὰς σχηματίζοντες

ΔΥΤΙΚΑΙ ΑΚΤΑΙ ΤΗΣ ΚΕΡΚΥΡΑΣ

τί εἶχε συμβῆ ἐν Γουλ-Ἐκ κατὰ τὴν νύκτα.

Κατ' ἀρχὰς αἱ ἐργασίαι ἦσαν λίαν δυσχερεῖς· ὁ βράχος, ἐνθα εἶχε λαξευθῆ ὁ σφαιρικός θάλαμος, ἦτο σκληρότατος εἰς τοιοῦτο σημεῖον, ὥστε νὰ θεωρῆται σχεδὸν ἀδύνατον ὅτι θὰ ἦτο δυνατόν ποτε νὰ διατρηθῆ καὶ ὅτι ἀπέκρυπτε κρύφιον διάδρομον. Οὐκ ἦττον οἱ ἐργάται ἐνθαρρυνόμενοι ὑπὸ τοῦ γηραιοῦ Γουέβρου ἐπέμενον νὰ ἀνοίξωσιν ὁπὴν πρὸς βορρᾶν.

Ἀφοῦ αἱ πρῶται δυσκολίαι κατενικήθησαν, ἐφθασαν εἰς στραμάκτα γεωλογικὰ εὐθραυστότερα, ἐν οἷς ὁ ἐξησκακόμενος ὀφθαλμὸς τοῦ Κερδικ ἀνεγνώρισε συσσωρεύσεις τεχνικῆν καὶ χειροποίητων.

Ἡ ἀνακοίνωσις αὕτη, ἦν ἀνεκοίνωτος πάραυτα εἰς τὴν Γκουσά-Νισίν, ἐνέπνευσε τὴν ἐλπίδα ὅτι δὲν ἀπεπλανήθησαν ὡς πρὸς τὴν διεύθυνσιν. Ἄλλως τε τὸ ἔργον τῶν ἐργατῶν καθίστατο εὐχερέστερον ἠρκοῦν μόνον δύο ἐργάται ὅπως σκαπτοῦσιν, ἐνθ' οἱ ἄλλοι φέροντες μεγάλους κοφίνους

εὐθείαν γωνίαν μετὰ τὴν πρώτην τάφρον.

Καὶ εἰς τὸ μέρος τοῦτο τὸ ἔδαφος ἦτο εὐθραπτον καὶ εὐκόλως διεστρωμένο. Κατὰ τὴν τρίτην ἡμέραν ἡ σκαπάνη συνήτησεν εἰς ἀπόστασιν τεσσαράκοντα ἑννέα πήχεων τείχος ἐκ πλίνθων, ὅπερ μετ' ὀλίγον οἱ ἐργάται ἀπεγύμνωσαν καὶ ἀπεκάλυψαν πρὸς τ' ἀριστερὰ ἐπὶ τοῦ γρανίτου ἀνοικτὴν θύραν.

Ὁ Γκουσά-Νισίν ἐθαύμαζε σφόδρα διὰ τὰ ἐπιτευχθέντα χάρις εἰς τὴν πυξίδα ἀποτελέσματα. Ὁ Μκυρίκιος φέρον τὸν φανόν του ἠτοιμάζετο ἤδη νὰ διέλθῃ διὰ τῆς θύρας ἐκείνης, περὶκλουθόμενος ἐγγύθεν ὑπὸ τοῦ μάγου, ὅτε ὁ συριγμὸς τοῦ μικροῦ Ἰσάκ ἀκούσθεις ἀνήγγειλεν αὐτοῖς ὅτι ἡ ἡὼς προσήγγιζεν. Ἐδέησε ν' ἀνέλθωσιν.

Ὁ Γουέβρος καὶ ὁ νέος ἀπῆλθον συνομιλοῦντες περὶ τῆς μεγάλης αὐτῶν ἀνακαλύψεως. Ὁ γέροντος μάγος ἦτο ὅσον καὶ ὁ σύντροφός του ἀνι-

πόμονος νὰ διατρέξῃ τὴν ὑπόγειον στοάν, ἐφοβείτο ὅμως τὴν παρουσίαν καὶ τὴν περιέργειαν τῶν ἐργατῶν.

— Δὲν ἀποφασίζω νὰ τοὺς ἀφίσω νὰ ἐξερευνησῶσι μεθ' ἡμῶν τὸν μυστηριώδη ἐκεῖνον τόπον, ἔλεγεν. Εἶνε βεβαίως εὐπειθεῖς καὶ πιστοί, ἀλλὰ πῶς νὰ ἐμπιστευθῇ τις εἰς ἀνθρώπους ἀμαθεῖς καὶ ἀπλήστους πρὸς πᾶν ὅ,τι θαυμαστόν; Εἶνε ἱκανοὶ νὰ διαδώσουν τὴν ἀνακάλυψίν μας, καὶ ἂν ὁ διοικητὴς Ἀβδούλ-Ἀζὶμ μάθῃ τίποτε, θὰ ὑποφιασθῇ ὅτι ἔχομεν κεκρυμμένους θησαυροὺς, θὰ θελήσῃ νὰ λάβῃ μέρος ἐξ αὐτῶν καὶ θὰ ὑπάγουν ὅλοι οἱ κόποι μας χαμῆνυι.

— Εἶμαι καθ' ὀλοκληρίαν σύμφωνος μὲ τὴν γνώμην σου, προτείνω δὲ νὰ ἐπισκεφθῶμεν μόνοι τὴν στοάν. Ἀφοῦ τὴν διατρέξωμεν ἐξ ὀλοκλήρου καὶ μάθωμεν ποῦ ἄγει, θὰ ἴδωμεν ἂν ἡ συνδρομὴ τῶν ἐργατῶν θὰ μᾶς εἶνε ἀπαραίτητος.

— Ναί, εἶπεν ὁ πρεσβύτερος, ἀλλὰ πῶς θὰ πείσῃς τὴν ἀδελφὴν σου;

— Τί ἐννοεῖς; ἠρώτησε μετ' ἐκπλήξεως ὁ Μαυρίκιος.

— Αἱ γυναῖκες τοῦ Φραγκιστάν εἶνε ἀτίθασοι· λαλοῦσιν ἔμπροσθεν τῶν ἀνδρῶν τῆς οἰκογενείας των, κἀθηνται εἰς τὴν τράπεζαν μαζί των. Ἄν ἡ νέα θελήσῃ νὰ ἔλθῃ καὶ αὐτὴ, πῶς θὰ δυνηθῇ νὰ τὴν ἐμποδίσῃς.

— Μὴ ἀνησυχῆς περὶ τούτου, εἶπεν ὁ Μαυρίκιος μειδιῶν Αἱ γυναῖκες τοῦ Φραγκιστάν εἶνε λογικαὶ ὅσον καὶ ἡμεῖς (καμμίαν φορὰν καὶ περισσότερον) ἂν δὲ παραστήσω εἰς τὴν ἀδελφὴν μου, ὅτι ἡ παρουσία της πιθανὸν νὰ παρεμποδίσῃ τὰς ἐργασίας μας, ἔσο βέβαιος ὅτι ἀφ' ἐαυτῆς θὰ προτείνῃ νὰ μείνῃ πλησίον τῆς Λεϊλάς.

Ὁ γέρων ἔσεισε τὴν κεφαλὴν μετὰ τινος δυσπιστίας.

— Ἐνδεχόμενον ἢ ἐξερεύνησις νὰ παρουσιάσῃ δυσκολίας, ἐξηκολούθησε μετὰ βραχείαν σιγὴν, ν' ἀπαιτήσῃ πολλὸν χρόνον, νὰ εὐρεθῶμεν ἐξάλφνης ἀπέναντι φρεατὸς τινος ἢ βραθύρου ὀρυχθέντος ὑπὸ τῶν κατασκευασάντων τὴν ὑπόγειον δίοδον... Ἐγὼ καὶ σὺ μόνοι εἴμεθα ἀνεπαρκεῖς.. Τί κρίμα ἢ νέα Φράγκισσα νὰ μὴ εἶνε ἀνήρ... Θὰ μᾶς ἦτο χρησιμωτάτη ἡ συνδρομὴ της... ἢ ὁ νέος ἐκεῖνος ἀξιωματικὸς, ὅστις ἔχει τὴν φαιδρότητα παιδίου... Ἡ φαιδρότης αὐτὴ δὲν ἀρμόζει εἰς ἀνδρα... καὶ ὅμως ἢ βοήθειά του θὰ μᾶς ἦτο πολὺτιμος. Πρέπει νὰ εἴμεθα τοῦλάχιστον τρεῖς, καὶ δὲν τολμῶ νὰ ἐμπιστευθῶ εἰς οὐδένα ἐκ τῶν ἐργατῶν.

— Ἄν εἶνε αὐτό, εἶπεν ὁ Μαυρίκιος, ἄς παραλάβωμεν τὸν Γαργαρίδην! Εἶνε μωρὸς ὁ ὑπηρέτης αὐτός, συμφωνῶ, ἀλλ' ἐνδιαφέρεται ἐγκαρδίως περὶ τῆς ἐπιτυχίας τῆς ἀποστολῆς καὶ θὰ ἔπραττε τὰ πάντα, διὰ νὰ κατασχύνη τὸν διοικητὴν καὶ τὸν Γερμανόν, ἂν θεωρεῖ ἀνχμειμιγμέ-

νον εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην. Ἄς τὸν παραλάβωμεν. Εἶμαι πεπεισμένος ὅτι δὲν θὰ λάβωμεν ἀφορμὴν νὰ μεταμεληθῶμεν.

— Ἀληθῶς εἰπεῖν, δὲν φαίνεται περισσότερον τρελλὸς ἀπὸ τοὺς ἄλλους Εὐρωπαίους, εἶπεν ὁ μάγος μὲ εἰρωνικὸν μειδιάμα. Ἄς τὸν παραλάβωμεν. Αὐρίον θ' ἀποπέμψω προτορινῶς τοὺς ἐργάτας.

— Πῶς θὰ τοὺς δικαιολογήσῃς τὴν παῦσιν τῶν ἐργασιῶν;

— Παρετήρησες βεβαίως, ἀπάντησεν ὁ μάγος μετὰ στιγμιαίαν ῥέμβην, τοὺς ἀρχαίους χαρακτῆρας τοῖς γεγραμμένους ἐπὶ τοῦ ἐκ γρανίτου ἀνωφλίου τῆς θύρας. Λοιπὸν θὰ τοὺς εἶπω ὅτι ἡ ἐπιγραφή αὕτη, ἢ εἰς ἱερὰν γλῶσσαν κεχαραγμένη, ἀπαγορεύει ἐπὶ ποινῇ αἰωνίων βραχνηστηρίων νὰ εἰσελθῶσιν εἰς τὴν στοάν εἴτι ν' ἀποκαλύψωσι τὴν ὑπαρξίν της εἰς οἰονδήποτε.

— Καὶ αὐτὸ τῷ ὄντι εἶνε τὸ νόημα τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης; ἠρώτησεν ὁ Μαυρίκιος.

— Διατί θέλεις νὰ τὸ μάθῃς;

— Μὴ ὑποθέσῃς ὅτι θέλω νὰ παραιτηθῶ τῆς ἐπιχειρήσεως... (Ἄλλὰ θέλω νὰ μάθω, ἂν δὲν ὀπισθοχωρῆς ἀπέναντι τοῦ ψεύδους!) προσέθηκε κατ' ἰδίαν ὁ Μαυρίκιος.

— Τί σημαίνει ἡ σημασία τοῦ χρησμοῦ; εἶπεν ὁ μάγος μὲ τὸ αἰνιγματώδες του μειδιάμα, ἀφοῦ οἱ εὐπιστοὶ ἐκεῖνοι ἄνθρωποι ἀποδέχονται τὴν ἐξήγησιν, τὴν ὁποίαν δίδει εἰς αὐτοὺς ὁ ἱερεὺς των.

— Πολὺ καλὰ! εἶπεν ὁ Μαυρίκιος μειδιῶν καὶ αὐτός. Κάμε ὅ,τι θέλεις. Φθάνει νὰ μὲ ὀδηγήσῃς εἰς τὸν ὑπόγειον ναόν· ἐγὼ αὐτὸ μόνον ἐπιθυμῶ.

Ἐφθασαν εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ Γκουσά-Νισίν. Ἀκούσασαι τὴν φωνὴν τοῦ μάγου αἱ δύο νεάνιδες προσέδραμον ἐκ τοῦ βάθους τοῦ ἐνδοτέρου σπηλαίου, τοῦ ἀποτελοῦντος τὸν ἰδιαιτερον θάλαμον τῆς Λεϊλάς, ἂν συνεμερίζετο μετὰ τῆς φίλης της.

Ἄνεκοίνωσαν εἰς αὐτάς τὴν ἀνακάλυψιν, συνφωνήθη δὲ ὅτι τὴν ἐπαύριον ἐν ὥρᾳ νυκτὸς βαθείας οἱ δύο ἐρευνηταὶ θὰ κατήρχοντο εἰς τὸ φρεάρ συνοδευόμενοι ὑπὸ τοῦ Γαργαρίδου, ὅστις θὰ ἐκόμιζε καὶ τροπὰς ἢ — διὰ τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν ἤθελον εὐρεθῆ ἠναγκασμένοι νὰ διέλθωσιν ὑπὸ τὴν γῆν περισσότερον χρονικὸν διάστημα ἀφ' ὅ,τι προέβλεπον — καὶ πυρεῖα καὶ κηρία καὶ κλεπτοφάναρα, κτλ.

Ἡ Αἰκατερίνη, ὅπως προεῖδεν ὁ μάγος, σφόδρα ἐπεθύμει νὰ συνοδεύσῃ καὶ αὐτὴ τὸν ἀδελφόν της. Ἀφοῦ ὅμως οὗτος τῇ παρέστησεν ὅτι ἡ παρουσία της θὰ ἦτο ἐμπόδιον εἰς τὴν ἐλευθέραν του ἐνέργειαν καὶ θὰ τὸν παρεκώλυεν ἀπὸ τοῦ νὰ ἐπιστήσῃ πᾶσαν τὴν προσοχὴν του εἰς τὴν ὁδὸν

καὶ τοὺς κινδύνους, οὗς ἠδύνατο αὐτὴ νὰ παρουσιάσῃ, ἢ νεάνις ἐνέδωκε μετὰ λύπης.

— Τρέμω, τὸ ὁμολογῶ, εἶπε στενάζουσα, μανθάνουσα ὅτι θὰ καταβῆς εἰς τὸ ἀνεξερευνήτον ἐκεῖνο βάραθρον καὶ ὀφείλω νὰ καταβάλλω μεγάλας ἐπὶ τοῦ ἑαυτοῦ μου προσπαθείας, διὰ νὰ μὴ σὲ συνοδεύσω, ἀγαπητέ μου ἀδελφέ....

Καὶ ἀπέμασσε τὰ δάκρυά της λαλοῦσα, ὁ δὲ Γουέβρος ἐννοῶν ἐκ τῆς ἐκφράσεως τῆς μορφῆς της τί ἔλεγε πρὸς τὸν Μαυρίκιον, ἔλαβεν ἥθος χλευαστικόν.

— Τί σοῦ ἔλεγα; εἶπε πρὸς τὸν νέον. Αἱ γυναῖκες τοῦ Φραγκιστάν εἶνε ἀνυπότακτοι. Κύτταξε τὴν Λεϊλάν· κατέχεται καὶ αὐτὴ ὑπὸ ζωηρᾶς ὕσον καὶ ἡ νέα Φράγκισσα περιεργείας ἀναμφόβως, ἴσως δὲ ἔχει καὶ καλλιτέρους λόγους ἀπὸ τὴν Χανούμ νὰ φρονῆ ὅτι τὰ εὐρήματά μας θὰ εἶνε περίεργα.... Ἄλλ' ἀφοῦ ὁ ἀρχηγὸς τῆς οικογενείας ἐλάλησεν, αὐτὴ γνωρίζει νὰ σιγῇ.

— Τῇ ἀληθείᾳ, Γκουσά-Νισίν, ἀνέκραξεν ἡ Αἰκατερίνη μετὰ τινος ζωηρότητος, πολὺ ἀδίκως μὲ κατηγορεῖς. Ἐπίτροφέ μοι νὰ σοῦ εἶπω ὅτι, ἂν ἦσο σὺ διὰ τὴν ἐγγονὴν σου ἐκεῖνο τὸ ὄποιον εἶνε ὁ ἀδελφός μου δι' ἐμέ, ἴσως καὶ αὐτὴ δὲν θὰ ἐφαίνετο τόσον εὐπειθῆς καὶ ἡσυχος βλέπουσα σὲ ἀναχωροῦντα.

Ὁ γηραιὸς Γουέβρος προσέβλεψε τὴν Αἰκατερίνην ὑπὸ τὰς πυκνάς αὐτοῦ ὄφρυς καὶ μὲ ἔκφρασιν ζωηρᾶς δυσαρρεσκείας, ἐνῶ ἡ Λεϊλὰ προσήλου ἐπ' αὐτοῦ βλέμμα δειλόν, ἐποτημένη ἕνεκα τῆς παρρησίας τῆς φίλης της.

— Πρὸς τοῦτοις, εἶπεν ὁ Μαυρίκιος παρεμβαίνων καὶ θέτων τέρμα εἰς τὴν συνδιάλεξιν, αἱ γυναῖκες τοῦ Φραγκιστάν δὲν εἶνε συνειθισμέναι ν' ἀκούωσιν ἐπικρίσεις, οἶαι ἦσαν ἐκεῖναι, ἄς πρὸ ὀλίγου ἀπύθυνες· ἡ δὲ ἀδελφὴ μου συμπεριφερομένη πρὸς ἐμέ ὡς πρὸς φίλον καὶ ὄχι ὡς πρὸς τύραννον καὶ μὴ φοβουμένη νὰ μοῦ ἀνακωινώσῃ τὰς ἐντυπώσεις της, πράττει ἀκριβῶς ὡς ἐγὼ ἐπιθυμῶ.... Λοιπὸν καλὴν ἐντάμωσιν ἀπόψε!.... Ἡ ἀδελφὴ μου θὰ ἔλθῃ, ὡς συνήθως, νὰ ζητήσῃ φιλοξενίαν ἀπὸ τὴν ἀξιόραστον φίλην της καὶ θ' ἀναμῆνῃ ἐδῶ τὴν ἐπιστροφὴν μου, ὅπως ἐπρότεινες.

Ὁ ἀδελφὸς καὶ ἡ ἀδελφὴ ἐπέστρεψαν εἰς τὸ στρατόπεδόν των, τὴν ἐσπέραν δὲ πρὸ τῆς ἀνκολλῆς τῆς σελήνης οἱ δύο ἐρευνηταὶ ἀπεχειρέτισαν τὰς νεάνιδας, αἵτινες ἔμελλον νὰ μείνωσιν ὑπὸ τὴν φύλαξιν τοῦ μικροῦ Χασάν, ὑπερηφανευομένου διὰ τὸ ἀνατιθέμενον εἰς αὐτὸν ἔργον τοῦ προστάτου. Ἀπῆλθον εἰς Γκούλ-Ἐκ ἀκολουθούμενοι ὑπὸ τοῦ Γαργαρίδου, φέροντος μετὰ κόπου βαρὺ κάνιστρον πλήρες ζωοτροφῶν.

— Δὲν τὰ ἐπῆρα δι' ἐμέ, εἶπε κἄπως πειραχθεὶς, ὅτε ὁ Μαυρίκιος ἀπύθυνεν αὐτῷ τινὰς παρατηρήσεις περὶ τῆς ποσότητος τῶν τροφί-

μων, ἅτινα εἶχε παραλάβει. Ἐγὼ δὲν ἔχω ἀνάγκην ἀπὸ τίποτε.

Δύναμαι νὰ περάσω εἰκοσιτέσσαρας ὥρας, σαράντα ὀκτὼ ὥρας ἀκόμη χωρὶς νὰ φάγω... ὡσάν πουλάκι, τί νομίζετε!... ἀλλὰ ἡ εὐγενεία σας τρώγετε γερά... καὶ ἐκεῖνος ὁ γέρω-παπᾶς μοῦ φαίνεται ὅτι καὶ αὐτὸς δὲν τρέφεται μὲ τὸν ἀέρα...

— Καλά. Ἄλλὰ ὁ δρόμος εἶνε μακρὸς καὶ δὲν εἰσεύρω ἂν ἠμπορῆς νὰ φέρῃς εἰς ὄλον αὐτὸ τὸ διάστημα τὸ φορτίον σου...

— Μπᾶ! κύριε, ἀνέκραξεν ὁ Γαργαρίδης ἀνευρίσκων τὴν εὐθυμίαν του καὶ καμμουὺν τοὺς ὀφθαλμούς· σὰς ἐγγυῶμαι ὅτι θὰ εὐρωμεν τὸν τρόπον νὰ ἐλαφρωθῶμεν... Ἐννοία σας καὶ οἱ παλιοὶ στρατιῶται εἶνε πεπειραμένοι.

Καὶ ἔσφιγξε τὸ κάνιστρον εἰς τὸν κόλπον του, ὡς νὰ ἐφοβεῖτο μὴ τοῦ τὸ ἀφαιρέσουν.

Οἱ τρεῖς ὁδοιπόροι κατῆλθον μετ' ὀλίγον εἰς τὸ βῆθος τοῦ φρέατος. Ἡ ὑπόγειος στοᾶ, εἰς ἣν εἰσῆλθον διὰ τῆς θύρας, ἥς ἄνωθεν ἔκειτο ἡ εἰς τὴν ἱεράν γλῶσσαν ἐπιγραφὴ, ἦτο εὐρύχωρος καὶ κεκοσμημένη μετὰ τινος μεγαλοπρεπειας. Κίονες ἄγκώδεις καὶ βραχεῖς εἶχον λαξευθῆ εἰς τὸν βράχον, εἰς τρόπον ὥστε νὰ παριστῶσι δέσμην καλάμων, καὶ τὸ κιονόκρανόν των ὠμοιάζε μὲ ἄνθος λωτοῦ ἠμίκλειστον. Εἰς τὸ ἄνω μέρος τοῦ τοιχώματος εἶχον χαραχθῆ γραμμὰι εὐθείαι, αἵτινες ἐν τῷ ὑπογείῳ ἐκείνῳ χώρῳ διετήρουν τὴν ζωηρότητα τῆς πρώτης βαφῆς. Κοσμήματα καὶ ἀραβουργῆ κομψὰ καὶ ἀπέριττα καὶ ἐπιγραφὰι εἰς χαρακτῆρας ἀγνώστους εἰς τὸν Μαυρίκιον ἀπετέλουν εἶδος διαζώματος περίξ τοῦ μακροῦ ἐκείνου διαδρόμου. Τὸ ἔδαφος ἀπετέλει ὁμαλὴν ἀνωφέρειαν καὶ οἱ ἐρευνηταὶ ἐβάδιζον ἀκόπως, μὴ ἐξαιρουμένου μηδ' αὐτοῦ τοῦ Γαργαρίδου καὶ περ βασταζόντος τὸ μέγα κάνιστρον.

Μετὰ ἡμισείας περίπου ὥρας πορείαν ὁ Μαυρίκιος, ὅστις προηγεῖτο κρατῶν τὸν φανὸν του εἰς τρόπον ὥστε νὰ φωτίζῃ ἐναλλάξ τὸ ἔδαφος καὶ τὸν θόλον, εἶδεν αἴφνης τὴν σκηνογραφίαν μεταβαλλομένην. Ὁ διάδρομος νύρνετο διὰ μιᾶς. Εὗρισκοντο ἐντὸς σπηλαίου ἐκτάκτου ὕψους. Σταλακτῖται ἠκτινοβόλου τῆδε κακείσε ὡς ἀδάμαντες ἀκατέρραστοι ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας τῶν φώτων. Κίονες φυσικοὶ ὑπεβάσταζον τὸν θόλον. Ἀνεζήτησαν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς διέξοδον ἐκ τοῦ σπηλαίου, εἰς τὰ τοιχώματα τοῦ ὁποίου ὁ λειχὴν ὁ καλύπτων αὐτὰ ὠμοιάζε μὲ ἐπίστρωμα ἐκ πρασίνου ὀλοσηρικοῦ. Πρὸς στιγμὴν ἐνόμισαν ὅτι ἡ ὑπόγειος στοᾶ ἀπέληγεν ἐκεῖ· παρακάμπτων ὅμως ὑπερμέγεθες τεμάχιον βράχου προσκεκολλημένου εἰς τὰ τοιχώματα ὁ Μαυρίκιος ἀνεκάλυψεν ὅτι εὕρισκετο ἐκεῖ θύρα ὁμοία ἐκείνης, δι' ἧς εἶχον εἰσελθεῖ.

Ταῦτοχρόνως ὁ Γαργαρίδης ἐξέφερε κραυγὴν...

— Αἶ, κύριε!... καὶ ἄλλη ἐξοδος ἀπ' ἐδῶ ἀντίθετος ἀπὸ αὐτὴν ὅπου εὐρήκατε σεῖς... Τώρα ποῖα ἀπὸ τὰς δύο εἶνε ἡ καλλιτέρα;

Ὁ Μαυρίκιος καὶ ὁ Γουέβρος ἔδραμον εἰς τὸ ὑποδειχθὲν μέρος, εὐρέθησαν δὲ πράγματι ἀπέναντι τῆς εἰσόδου νέας ὑπογείου στοᾶς. Ἀνυψῶν τὴν κεφαλὴν ὁ μάγος ἤρχισε νὰ ἀναγινώσκῃ τὴν εἰς ἱερὰν γλῶσσαν ἐπιγραφὴν, τὴν εἰρικομένην ἐπὶ τοῦ ἀετώματος αὐτῆς ὡς καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων δύο· ἀλλὰ χωρὶς νὰ περιμένῃ ὁ Γαργαρίδης εἰσῆλθε τολμηρῶς εἰς τὴν νέαν στοᾶν. Αἶφνης τὸν ἤκουσαν ἐκφέροντα μεγάλην κραυγὴν.

— Αἶ!.. ὦ, διάβολε!... εἶνε κατήφορος!... μὲ συνεπῆρε!.. τὸ πανέρι μου, τὸ πα...!

Ἡ φωνὴ του ἐσβέσθη. Ὁ Μαυρίκιος καὶ ὁ Γουέβρος ὤρμησαν· πρὸς τὸ μέρος, ὅπου ὁ ταλαίπωρος ὑπηρέτης ἐξηφανίσθη. Ἡ νέα στοᾶ κατήρχετο ἐν ἀρχῇ ὑαλιῶς· ἀλλ' αἶφνης τὸ ἔδαφος ἐσχημάτιζεν ὀξεῖαν γωνίαν καὶ ἐξηφανίζετο ὑπὸ τοῦς πόδας των. Ὁ Γουέβρος ἐμειδίασεν ὑπεροπτικῶς.

— Τοιοῦτοτρόπως, εἶπεν, οἱ μάγοι, οἱ πρόγονοί μας, ἐγίνωσκον νὰ προφυλάσσονται ἀπὸ τὴν περιέργειαν τῶν τολμηρῶν, οἵτινες θὰ εἶχον τὸ θάρρος νὰ εἰσδύσωσιν ἄνευ τῆς συγκαταθέσεώς των. Ἄν ὁ ἄφρων αὐτὸς ἤθελε περιμένει ν' ἀναγνώσῃ πρότερον τὴν ἐπιγραφὴν...

— Ἐν τοσοῦτω πρέπει νὰ τὸν ἀνασύρωμεν ἀπ' αὐτοῦ, ἂν εἶνε δυνατόν, εἶπε διακόπτων αὐτὸν μετὰ σπουδῆς ὁ Μαυρίκιος. Εὐτυχῶς ἄρισε τὸ δέμα τῶν σχοινίων ὀπισθὲν του.

Ἐκυψε μετὰ προσωλάξεως ἄνωθεν τῶν χειλέων τοῦ κρηνοῦ, ἀφοῦ συνέστησεν εἰς τὸν μάγον νὰ τὸν κρατῇ ἐκ τῶν ποδῶν, ρίπτων δὲ τὸ φῶς τοῦ φανοῦ του ἐντὸς τῆς σκοτεινῆς ὀπῆς, ἧς δὲν ἠδύνατο νὰ διακρίνῃ τὸ βάθος ἐκραξεν:

— ὦ! αἶ!... Γαργαρίδη... Ἀριστομένη!... Πού εἶσαι; αἶ;... αἶ;...!

Ἐπὶ τινος στιγμῆς αἱ κραυγαὶ αὐταὶ ἔμειναν ἄνευ ἀπαντήσεως. Τέλος, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ μάγος ἤρχιζε νὰ χάνῃ τὴν ὑπομονήν, ἠκούσθη φωνὴ ἀσθενῆς ἐκ τοῦ βάθους τῆς αἰθούσας.

— Αἶ!... αἶ!... ἀπάντησεν ὁ ἀδάμαστος Ἀριστομένης, ἐδῶ εἶμαι, κύριε... Ἀλλὰ εἶμαι σὲ κακὸ χάλι... νὰ πάρῃ ὁ διάβολος!.. μοῦ φαίνεται πῶς ἐστραβώθηκα!... τοῦ κακοῦ στρέφω καὶ ξαναστρέφω τὸ κεφάλι... δὲν βλέπω τίποτε! Ἐρχετο τὸ φανάρι σὲς, κύριε!

Τὸ κρατῶ ἀπὸ ἐπάνω σου ἀπήγγησεν ὁ Μαυρίκιος ἐναγωνίως. Θὰ σοῦ ρίψω τὸ σχοινί... Κύτταξέ νὰ τὸ πιᾶσῃς... Εἶσαι πολὺ βαθειὰ μέσα αὐτοῦ;

— Ἐτσιεῖ ἔτσι κύριε!... Μὰ νὰ πάρῃ ὁ διάβολος!... φοβοῦμαι ὅτι τὸ πανέρι μου κἄτι θάπαθε!...

— Τί μὲ μέλει διὰ τὸ πανέρι σου! ἀνέκραξεν

ὁ Μαυρίκιος. Προσοχὴ! Ἴδου τὸ σχοινί!... Ἐνα!... δού!...

Καὶ ἤρχισε νὰ ἐκτυλίσῃ τὸ σχοινίον, μετ' ὀλίγον δὲ ἤκουσε τὴν φωνὴν τοῦ Ἀριστομένου.

— Τὸ κρατῶ, κύριε!... τὸ ἔπιασα!

— Καλὰ! τώρα θὰ σὲ σηκώσωμεν.

— Σταθῆτε μιὰ στιγμὴ... μοῦ φαίνεται πῶς ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ ἔσπασε τὸ πανέρι.

— Ὁ διάβολος νὰ σὲ πάρῃ!... Ἀνέβα ἐσὺ καὶ ἄρψε αὐτὸ τὸ ἀναθραματισμένον πανέρι.

— Ἐπεκράτησε σιγὴ. Ὁ Μαυρίκιος καὶ ὁ Γουέβρος ἀνέσυρον τὸ σχοινίον πᾶσι δυνάμει, ἀλλ' οὐδὲν ἀνῆρχετο. Εἰς μάτην ἐφώναζον καὶ ἔσυρον τὸ σχοινίον, ὁ Ἀριστομένης ἔμεινε βωδός. Τέλος ἡ ἡχηρὰ φωνὴ του ἀντήχησεν ἐκ νέου.

— Ἐμπρός! ἐκραξεν.

(Ἐπιτετα συνέχεια)

X*

ΕΞ ΑΝΑΓΝΩΣΕΩΝ

ΕΡΩΤΕΣ ΚΟΒΙΩΝ

Γνωρίζετε τὸν Κοβιδόν, τὸν μικρὸν ἐκεῖνον καὶ ταπεινὸν ἰχθύον, ὅστις συνήθως διατρίβει παρὰ τὰς ἀκτᾶς; Εἶνε πολὺ παράδοξος ἰχθύς. Ὁ φυσιοδίφης κ. Φρειδερίκος Γιτιέλ, ὅστις ἔκαμε πολλὰς καὶ λεπτοτάτας παρατηρήσεις ἐπὶ τοῦ ἰχθύος τούτου ἐν τῷ ἰχθυοτροφείῳ τοῦ Ροσκόφ, ἐδημοσίευσεν ἀξιανθῶστον πραγματεῖαν περὶ τῶν ἡθῶν αὐτοῦ.

Ὅταν φθάσῃ ἡ ἐποχὴ τῆς ὥστοκίς, ὁ Κοβιδὸς καταλαμβάνεται ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας νὰ κάμῃ νοικοκυριό· ἀλλὰ πρὸς τοῦτο ἀπαιτεῖται ἐν πρώτοις νὰ παρασκευάσῃ κατοικίαν κατάλληλον. Εὐρίσκει λοιπὸν ὄστρακον κογχυλίου, ζιτέρεται εἰς αὐτὸ, σαρῶνει τὴν ἄμμον διὰ ταχειᾶς κινήσεως τῆς οὐρᾶς του καὶ ἀποκομίζει εἰς τὸ στόμα του τὰ λιθάρια ἢ ἄλλα ἐνοχλητικὰ ἀντικείμενα· ἐξερχόμενος δὲ ὡθεὶ ζωηρῶς μὲ τὰ πτερυγία καὶ τὴν οὐρὰν του τὴν ἄμμον καὶ τὴν ρίπτει ἐπὶ τοῦ ὄστράκου εἰς τρόπον ὥστε νὰ τὸ σκεπάσῃ.

Δεκάκις ἐπαναλαμβάνει τὴν ἐργασίαν ταύτην γύρωθεν τοῦ ὄστράκου, ἕως οὗ ἀποτελέσῃ ἐπ' αὐτοῦ λοφίσκον ἐξ ἄμμου, εἰς τὴν βᾶσιν τοῦ ὁποίου κατασκευάζει μικρὰν ὀπῆν, ἵνα χρησιμεύῃ ὡς θύρα· καὶ διὰ νὰ μὲν ἀνοικτῇ ἡ ὀπῆ αὕτη συγκολλᾷ τὴν ἄμμον διὰ τοῦ κολλώδους ὑγροῦ, τὸ ὁποῖον ἐκκρίνει τὸ δέρμα του, καὶ τὴν μεταβάλλει εἰς εἶδος ἄμμοκονίας.

Ἡ στρογγυλὴ θύρα ἀντέχει ἀρκούντως καὶ δὲν καταπίπτουν τὰ τοιχώματα τῆς. Ἀμα δ' οὐ· ὡ ἐτοιμασθῇ ἡ κατοικία, καιρὸς νὰ ζητήσῃ σύζυγον.

Ἐξέρχεται λοιπὸν εἰς νυμφοθηρίαν, κάμει προτάσεις καὶ ὀδηγεῖ τὴν θήλειαν, ἣν εὐρίσκει τῆς ἀρεσκείας του, πρὸς τὴν εἴσοδον τῆς κατοικίας. Ἐὰν ἀπαντήσῃ ἐπίμονον ἄρνησιν, δὲν ἀποθαρρύνεται· ἐπιστρέφει εἰς τὴν φωλεὰν ἀναμφιβόλως διὰ νὰ κρύψῃ τὴν στενωγίαν του· ἀφ' οὗ δὲ περᾶσῃ οὕτω ἐν μοναξίᾳ λεπτὰ τινα, ἐπαναλαμβάνει μετὰ πλείονος ζωηρότητος τὰς ἐρωτικὰς τευ ἐπεφοδούς. Ἀναπτύσσει δὲ ἐνίστε σταθερότητα καὶ ἐπιμονὴν ἐπίφο-